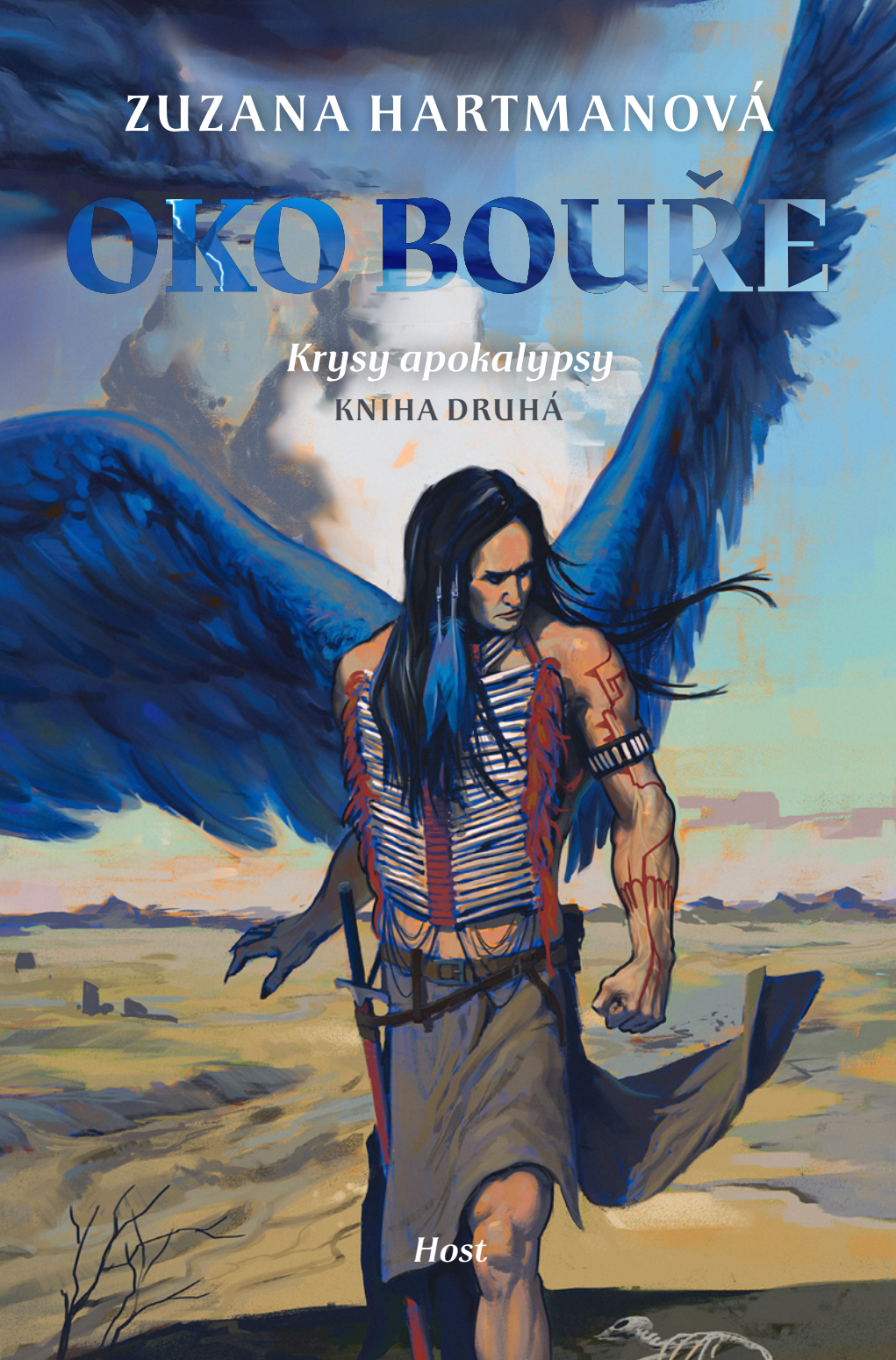

ZUZANA HARTMANOVÁ

OKO BOUŘE

Krasy apokalypsy

KNÍHA DRUHÁ

Host

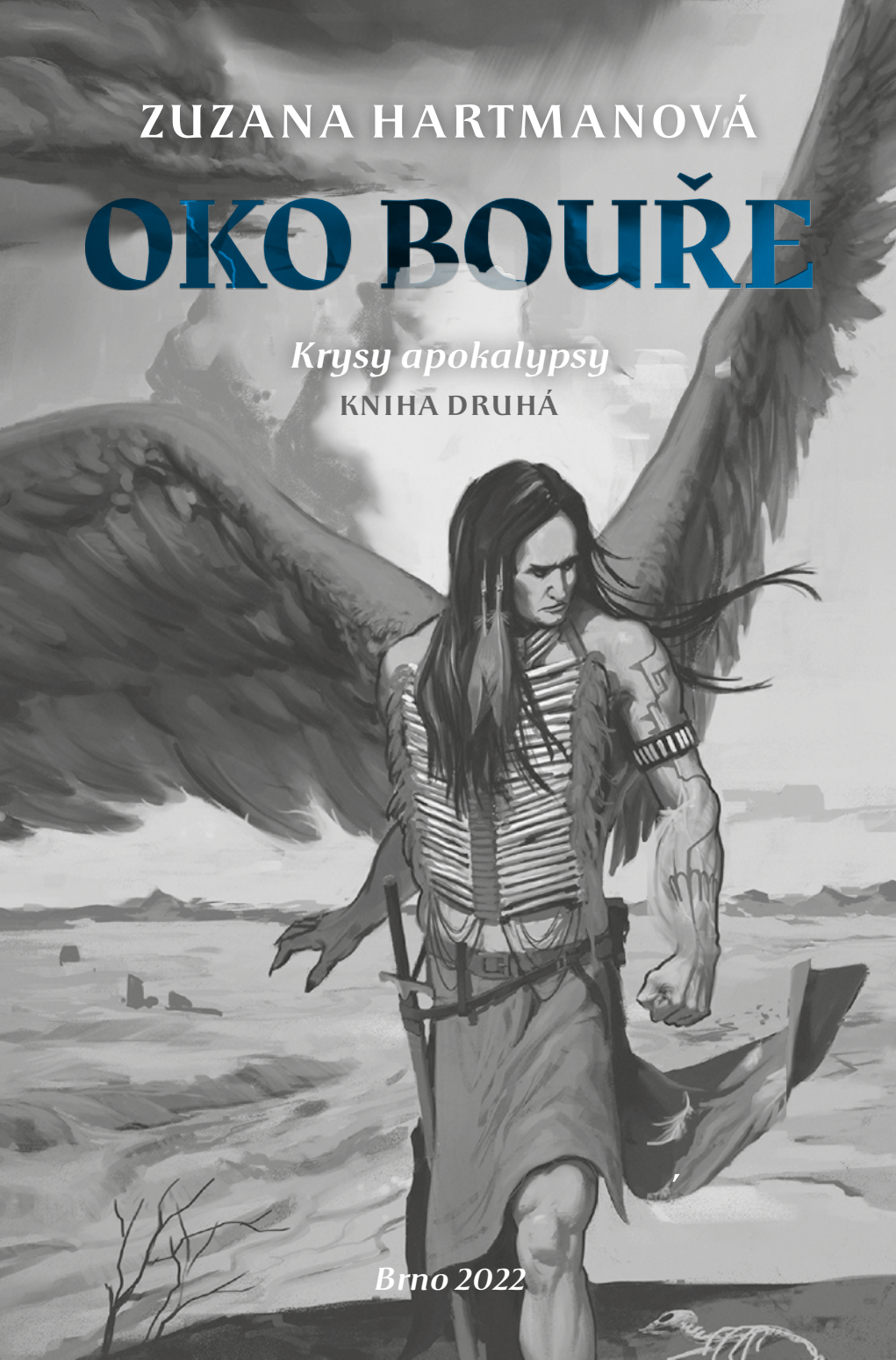

ZUZANA HARTMANOVÁ

OKO BOUŘE

Krasy apokalypsy

KNiha DRUHÁ

Brno 2022

Zuzana Hartmanová, 2021

Cover illustration © Vít Burda, 2021

© Host — vydavatelství, s. r. o., 2022 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-0726-9 (PDF)

ISBN 978-80-275-0727-6 (ePUB)

ISBN 978-80-275-0728-3 (MobiPocket)

OUVERTURA

*Démon promluvil zvučným hlasem k lidu:
„Jsem váš bůb, velebte mne!“
Lidé padli na kolena a začali se mu klanět.
Začali ho vzývat a stavět mu chrámy.
A démon jim na oplátku bral duše.*

Kniha učení Arumielova

Calien se krvácení z nosu ani nesnažil zastavit. Irma mu roztřeseně nabídla kapesník, ale odmítl ho.

Sklonil se k dívčině zlomenému křídlu. Kropenatá peruť visela nepoužitelná ze zad, zatímco druhá do páru sebou šhubala.

„Zrúdomilče!“ zakřičel na něj kdosi z přihlížejícího davu, do něhož se před okamžikem vytratila skupina výrostků, kteří Irmu zbili. V nastalém zmatku udeřili do obličeje i jeho.

Calienovým směrem vylétl kámen. Byl by ho trefil do hlavy, ale mladík jen natáhl ruku a kámen se v letu změnil v neškodná zrníčka prachu.

Přihlízející ztichli. Málokdo Caliena viděl použít magii na veřejnosti. O jeho daru se mezi lidmi nemluvalo — vzbuzoval v nich hrůzu.

Jako by si konečně uvědomili, co svými činy způsobili a koho tím urazili, začali se měšťané postupně, ustrašeně rozcházet.

Mladík se sehnul ke křídlu a šetrně ho prohmatal. „Tohle bude bolet,“ upozornil.

Irma jen přikývla.

Calien jí křídlo opatrně narovnal, aby srovnal jemné kůstky. Pak ke zranění přiložil dlaň a oči se mu zbarvily mechově zelenou, jak skrže něj do dívčina těla proudila hojivá magie. Za okamžik zlomenina srostla.

Dívka perutí zkusmo zamávala. Přidala i druhou, dokud se nepatrně nevznesla nad zem a nebyla si jistá, že jí křídla zase udrží ve vzduchu.

„Děkuju,“ zašeptala.

Calien přikývl a teprve potom si k nosu přiložil kapesník, který mu nabídl, aby zastavil stále proudící krev.

„Pojď, odvedu tě domů,“ vzal Irmu za ruku a společně vyšli směrem k východní části města, kde stály obyčejné, leč solidní kamenné domy střední třídy.

„Neměl bys jít se mnou,“ píplo děvče nesměle.

„Nesmysl.“

„Mají pravdu, jsem zrůda. Jsem napůl démon — aspoň to o mně tvrdí.“

Calien se zastavil a klekl si k dívce. „Jsi polobohyně,“ namítl.

Irma zavrtěla hlavou. „Bohové neexistují, jsou to démoni — pekelná stvoření, která je nutné vyhnat. Proto mě zbili — nemám právo tady být.“

Zamračil se. „Kde ses něco takovýho doslechla? Zase u vás byl ten potulnej kněz?“

Nejprve se zdálo, že neodpoví, ale nakonec přikývla.

„Říkal, že naši bohové nejsou bohové a my, kteří neseme jejich znamení,“ ukázala na svá křídla, „bychom měli být očištěni od svých hříchů.“

To Caliena pobouřilo. Věděl, že arumielovci si svým kázáním v posledních měsících získali mnoho přívrženců a že se jejich učení rozšířilo, ale netušil, že jeden jediný Arumielův kněz, který před časem přitáhl ze severu, způsobí takový rozruch.

„Poslouchej mě, Irmo, řekni mamince, že jí vzkazuju, aby tě radši několik dní neposílala do školy. Ten muž brzy odejde. A pak už bude zase všechno v pořádku.“

Děvčátko přikývlo a odcupitalo několik posledních kroků k domovním dveřím, které se za ním hlasitě zavřely.

Calien zachmuřeně pokračoval jednou z mnoha úzkých uliček k okraji města, kde měla sídlo jeho mistryně — magické nadání se muselo rozvíjet. Kdekoliv jinde by se mu vedlo lépe, slyšel, že ve světě prý existují města s univerzitami pro čaroděje. Ale on zůstal tady, kde ho jeho dar dokonale vyčlenil ze společnosti. Kde ho bylo zapotřebí.

Lidé jeho služeb využívali převážně tehdy, když byli nemocní nebo zranění. Nebo když si chtěli promluvit se svými mrtvými. V takovém případě za ním přišli tajně v noci, snažili se skrýt svou tvář a doufali, že nikdy nepromluví o tom, co po něm chtěli.

Cal si zakládal na diskrétnosti, takže nepřicházelo v úvahu, aby prozradil něco ze svěřených tajemství, a to přesto, že za ním chodili i vysoce postavení občané — ministři a velvyslanci. Za své mlčení si nechával platit extra — mohl si to dovolit, mnoho čarodějů, kteří uměli mluvit s mrtvými, na Leru nebylo.

Někdy za ním přišly dámy, které vzrušovala představa nekromancie, ačkoliv sám by se za nekromanta nikdy neoznačil — pouze s mrtvými mluvil, neoživoval jejich těla, nedokázal poručit kostem, aby se znovu začaly hýbat. Tyto dámy za ním chodily pro jiné služby. I za ně si nechával platit. Neviděl důvod, proč si nedopřát potěšení a zároveň si ještě nevydělat slušné peníze. Dosáhl tak toho, že mu nebylo ještě ani dvacet, a už kolem něj celé město chodilo po špičkách.

Proto bylo s podivem, že na něj dnes někdo z davu zaútočil, když se zastal Irmy. Sice dívku uklidňoval, situace však byla mnohem vážnější, než si byl zpočátku ochotný připustit. Potřeboval si proto promluvit se svou mistryní.

„Říkala jsem si, že se tady dřív nebo později ukážeš, Cale,“ oslovila ho bohyně, sotva vešel do jejího skromného příbytku. Nebyla to nuzná chatrč, ale ani prostorná vila, kterou by si dozajista mohla pořídit, kdyby chtěla.

Jako už mnohokrát předtím Calien žasl nad jejím mladistvým vzhledem. Jeho mistryně vypadala sotva na třicet — zralá žena, stále svěží a žádoucí —, ale on věděl, že už je jí víc jak tisíc let. Jedna z výhod okřídleného stavu. On jako čaroděj byl sice obdařen delším životem, ale o takové dlouhověkosti nemohla být řeč. Zvláštním způsobem tomu byl rád. Nedokázal si představit, že by viděl a zažil to, co bohyně před ním, jejíž hnědá, kropenatá křídla momentálně zůstávala schovaná.

„Dělá ti starosti ten kněz,“ navázala mistryně.

Calien přikývl. „Štve lidi proti okřídleným. Nechápu, jak je možný, že ty jeho kázání zdejší obyvatelé tolik hltají, když služeb bohů využívají už dlouhá staletí.“

„Říká jim věci, které chce každý slyšet.“

„Říká jim lži,“ oponoval mladík.

Bohyně se usmála. „Ano i ne.“

„Co tím myslíš?“

„Už dávno víš, že nejsme bohy v pravém slova smyslu.“

Příklvl. „Ano, ale pro nás bohy jste — pomáháte, děláte zázraky, jaký lidi nedovedou, usnadňujete životy.“

„Ne nezištně.“

„Jako by snad jakýkoliv bůh v dějinách jakýhokoliv světa udělal něco nezištně,“ odfrkl čaroděj posměšně.

„Oplátkou za vykonané skutky si bereme lidské duše.“

„Je to obchod. K čemu jsou nám duše? Je to energie, kterou lidský tělo nedokáže zužitkovat. Na rozdíl od bohů. Tím, že si je vezmete, nikomu neškodíte.“

„To říkáš jen proto, že jsi studoval a viděl důkazy svých tvrzení na vlastní oči. Existují ale tací, kteří věří v nesmrtelnost duše — když jim ji vezmeme, nedojdou věčného klidu.“

„Tak ať si ve své víře žiji i nadále.“

Mistryně se usmála a sundala z kamen konev s horkou vodou, již zalila připravené šálky s čajem.

„Jsi ještě mladý a nezkušený,“ řekla mu laskavě. „Nevíš, co dokáže opravdová víra.“

„Že ne?“ odsekl. „Viděl jsem dneska lidi házet kamením po malé Irmě. Lidi, kteří jí ještě dva měsíce zpátky dávali sladkosti, když ji potkali na ulici.“

Bohyně se zachmuřila.

„Kvůli tomu, jak pokročila věda a technika, jsme potřeba stále méně a méně. To, co jsme dokázali, náhle lidé zvládnou taky — s pomocí svých strojů. Náš pád byl nevyhnutelný.“

„Přesto sacerdotesti udržují panteony, přesto se stále najdou lidé, co věří ve vaši všemohoucnost.“

„S tím, co předvádí Arumiel, to nebude mít dlouhého trvání.“

„Mělo by se s tím něco udělat.“ Calien se zamračil.

„Přece se dokážeme zbavit jednoho chlapa, co nám tady rozvrací klid. Lidi zase přijdou k rozumu a za pár dekád se na tohle bude vzpomínat jen jako na krátký období hlouposti a namyšlenosti.“

„Cale,“ oslovila ho mistryně něžně, „ten muž, co k nám přišel, není obyčejný kněz.“

Čaroději chvíli trvalo, než mu došlo, co tím jeho učitelka myslí.

„Je to sám Arumiel?“

Přikývla.

„V tom případě se ho můžeme zbavit rovnou,“ navrhl.

„Chápu, že tím jeho učení ze dne na den nezmizí, ale bude to začátek.“

Bohyně přikryla jeho dlaň svou. „Cale, je pozdě. Zašlo to už příliš daleko.“

Něco z výrazu její tváře ho přimělo se otřást.

„Co je Arumiel vůbec zač?“ zeptal se.

Mistryně mu pohlédla zpřímá do očí. „Je to bůh lží.“

Mělo ho to napadnout. Zpětně si vyčítal, že tu očividnou pravdu nepoznal dřív, ale těžko říct, jestli by to něco změnilo. Nejspíš ne.

Poté co mladý čaroděj odešel, bohyně postavila konvici znovu na kamna a připravila nový šálek čaje. Ten, který Calien vypil, nebyl původně určen jemu.

Z malé místnosti za obytnou světnicí vystoupil Arumiel.

„Neměla jsi mu to říkat,“ obvinil ji ponuře.

„Tvé plány to nepřekazí,“ odbyla ho.

Bůh lží se posadil ke stolu naproti ní.

„Ani neuvažuj o tom, že bys ho zabil,“ prohodila konverzačním tónem, zatímco zalévala čajové lístky. Pozvolna se vznášely v horké vodě a zanechávaly za sebou uhrančivé barevné cestičky, dokud se veškerá tekutina v šálku nezbarvila do temně rudé — démonka do čajových lístků přidala svou krev.

„Přisáhej na zemi, že mu nikdy neublížíš — ty ani tví poskoci, teď ani v budoucnu —, a já tě nechám udělat to, kvůli čemu jsi sem přišel.“

Arumiel překvapeně zamrkal.

„Copak sis myslel, že nevím, co chystáš? Tvůj otec i několik starších bratrů jsou už pár dní pryč a já jsem strážkyně lerské pečeti.“ Nevesele se zasmála. „Čekala jsem tě dřív.“

„Musím to udělat,“ zašeptal.

„Nemusíš.“

„Když to neudělám, otec uvrhne celý Ler do područí ostatních kontinentů! Nepochybuj, že Achron nebo Šakal už si brousí zuby na zdejší duše. Copak to nikdo kromě mě nevidí?“

„Teď zniš jako namyšlené děcko.“

„Chceš mi říct, že to není pravda? Nepatřil snad otec k těm, kteří bojovali za rozdělení jednotlivých kontinentů? Nezasadil se snad o vytvoření pečeti, které je uzavřely před nevítanými vpády?“

„Ano. Ale Vulpe dokáže dohlédnout dál než na špičku svého nosu.“

Arumiel zkroutil rty do pohrdlivého úšklebku.

„To jistě.“

„Ostatní tvůj čin nenechají bez odezvy,“ upozornila ho.

„To ani neočekávám.“

„Zabiješ je?“

„Pokud mi nedají jinou možnost.“

Bohyně si představila následný masakr a zavřela oči. Přesto jí zrnka písku ve vzduchu našeptávala, že je její rozhodnutí správné. Skrze její smrt sice Arumiel dosáhne svého, ale na konci všeho to bude on, kdo zaplatí nejvyšší cenu. A i bez její spolupráce by dostal to, co chce. Země jí nedokázala říct, co jeho činy přinesou, ale ubezpečila ji, že ona se z toho vždycky dostane. To bohyni dodalo odvahy.

„Má nabídka ještě chvíli platí,“ kývla k chladnociému a světlajícímu čaji, z něhož postupně vyprchávalo kouzlo vázané na její krev.

Arumiel nechtěl nechat naživu čaroděje, který znal jeho tajemství. Nedělal si iluze, že jeho původ zůstane před lidmi skrytý navěky, ale doufal, že si do té doby dostatečně upevní moc, že o svých čistých záměrech přesvědčí dostatečné množství lidí, díky nimž pak bude jeho lež bujet dál, už sama, bez jeho přičinění.

Zároveň ale věděl, že kdyby měl svést boj se starobylou bohyní, neměl by šanci. Chtěl ji obelstít, ačkoliv si byl vědom, že ani to nebude snadné — země ji měla ráda, varovala by ji. A ona mu to takhle usnadní a vymění svůj život za život nějakého mladíčka? Nepochyboval, že tím něco sleduje a že její čin bude mít dohru.

Bohyně povytáhla obočí.

„Přisahám, že tvému učni já ani nikdo z mých lidí nezkrivíme jediný vlas — nikdy za celý jeho život.“ Pak do sebe Arumiel obrátil chladnoucí čaj.

Bohyně se chopila svého šálku: „Přisahám, že tě zítra nechám zbavit mě života.“

„Zítra?“ zeptal se podezřívavě.

„Dám ti ještě jednu noc na rozmyšlenou. Nech si to všechno pořádně projít hlavou.“

„Na mém rozhodnutí se nic nezmění.“

„Hraješ si s přírodními zákony, nikdo nedokáže říct, co se stane...“

Arumiel si dovolil malý vědoucí úsměv. „Když je nyní lerská pečeť částečně prolomená, aby mohl otec s bratry projít dál, se smrtí strážkyně se nejspíš zhroutí.“ Věděl, co dělá, promyslel si to. Důkladně. „A podle toho, co jsem se dozvěděl, ochranné mechanismy, co do pečeti pomáhal vkládat můj otec, zapříčiní, že se Ler neprodyšně uzavře — nic se nedostane ven, ale ani dovnitř. Včetně mého otce a celé té jeho slavné delegace.“

„Jak říkáš: neprodyšně se uzavře,“ přisvědčila. „Zamysli se nad tím vším znovu. Ještě jednou.“

Arumiel podrážděně přimhouřil oči. „Jak jsem řekl, na mém rozhodnutí se nic nezmění.“ S těmi slovy se zvedl od stolu a odešel.

Odbilo poledne a sročený dav s hrůzou vzhlížel k obloze. Blankytná modř, kterou se do té doby nebe pyšnilo, se změnila v podivný, nezdravý odstín zelené, místy přecházející do oranžové. Na obzoru se už nadýchaná mračna barvila sytě červeně — vypadalo to jako prosakující krev. Někteří z přítomných si zacpávali uši, ale drásavý zvuk, jako by někdo rval samotnou zemi vedví, tím neutišili.

Arumiel nic z toho nevnímal. Sledoval rudé kapky stékající z ostří meče a vpíjející se do prachu na náměstí. Vůně krve mu zahltila smysly. Zalétl pohledem k tělu zhroucenému u svých nohou a snažil se zapudit zvláštní pocit, který v něm smrt jeho dávné mentorky vyvolala. Pak, jako by si až v tu chvíli uvědomil, co svírá v levé ruce, rozevřel prsty a démončina hlava neslyšně dopadla na zem.

Unaveně zavřel oči.

„Je mi to líto, Gammal.“

ČÁST PRVNÍ

Kapitola první

Ta zpráva jím otřásla. Když si ji ráno přečetl spolu s dalšími hlášeními, zdráhal se jí uvěřit. Bylo to tak nepravděpodobné...

Serpin byl mrtvý.

Arumiel stál na balkoně nad liduprázdným náměstím, částečně zchromlé křídlo mu viselo ze zad jako připomínka nedávných událostí. V ruce svíral napůl vypitou lahev koňaku, kterou si schovával už několik let pro zvláštní příležitost, o níž vlastně netušil, jak by měla vypadat. Usoudil proto, že smrt jednoho z bohů, jimiž nejvíc opovrhoval, dostatečně významnou událostí je.

Ani se nenamáhal se skleničkou, prostě lahev otevřel a pil přímo z ní. Dokonale se to hodilo k jeho náladě — myslel si, že ho Serpino-va smrt potěší, ale nyní, když k ní došlo, v něm spíš zanechala pocit prázdnoty. Další z jeho cílů a snů se naplnil, ale nepřinesl kýžený výsledek.

Celé ty roky v něm hlodal pocit nejistoty, zda má v Amabel skutečně Serpina. Vše ale nasvědčovalo tomu, že tam obávaný bůh války opravdu ležel navždy přikovaný k zemi, odsouzený týden co týden prožívat muka, v jejichž důsledku Arumiel slušně bohatnul. Draků se po Leru nikdy moc nepohybovalo. Jaká byla pravděpodobnost, že zajali nesprávného?

Ne, musel to být Serpin.

A teď byl mrtvý.

Vědomí toho, že je dračí bůh konečně po smrti, mu ale na patře hořklo. *Za chvíli už nezbude nikdo, kdo by si pamatoval...*

Znovu se napil z lahve, ani pořádně nevnímal chuť drahého pití. Stál nyní před náročným úkolem: musel říct Sionaře, že její manžel zemřel. Mělo by ho to těšit, jenže netěšilo.

Od jejich posledního setkání se jakémukoliv kontaktu s bohyní lásky vyhýbal. Ověřil si, že ji nedokáže zabít, a to by se mu mohlo vymstít. Když jí dal trochu vlastní krve, aby se jí zahojila zranění, která jí sám způsobil, pochopil, že s ním Sionara vymete podlahu, když jí to dovolí. A on moc dobře věděl, že proti ní nic nezmůže. Vždycky to tak bylo. Měl by ji znovu prodat, a to co nejrychleji. Ale nejdřív jí musí říct o Serpinovi. A zeptat se karet, zda je to pravda. Zda bůh války skutečně definitivně opustil tento svět.

Ještě jednou se zhluboka napil — na kuráž — a zamířil do nižších poschodí radniční věže. Otevřel dveře do Sionařina pokoje dřív, než si to stihl rozmyslet.

Bohyně lásky byla pohublá, nedokázaly to zakrýt ani nové šaty, které jí nechal donést. Kůži měla pobledlou, na předloktích jí prosvítaly modravé žíly. Arumiel se pohledem zastavil na stále zarudlém krku, kde ji spálila magie. Jizvy způsobené obojkem se táhly od linie čelisti až do výstrihu. Ve spasitelových očích ji to kupodivu nečinilo o nic méně přitažlivou.

Když vešel, věnovala mu jen letmý pohled.

„Serpín je mrtvý.“ Neexistoval způsob, jak jí to sdělit šetrně, tak se o to ani nesnažil. Navíc pochyboval, že by mu Sionara věřila, kdyby řekl, že ho to mrzí. Samotného ho překvapilo, když si uvědomil, že by nelhal. Výjimečně.

„Poznala bych, kdyby se mu něco stalo,“ odušila bohyně s jistotou, již v danou chvíli necítila. Poznala by to? Dřív nepochybně — vždycky věděla, když se Serpín zranil v bitvě. Ale nyní, když dlouhé roky odloučení mohly jejich pouto oslabit?

„Při poslední bouři se přetížily bleskosvody, které napájel. Explodovaly a jeho to roztrhalo. Existují očití svědci.“

Sionara ohrnula opovržlivě rty. „Nevěřím ti.“

„Zeptej se karet,“ vybídl ji.

Démonka chvíli váhala, ale pak skutečně sáhla po balíčku, ležícím na kraji postele. Arumiel zatajil dech — potřeboval vědět, jestli je to pravda. Její míchání mu přišlo nekonečné.

„Je Serpin mrtvý?“ zeptala se a hleděla přitom Arumielovi do očí.

Na vytaženou kartu se podívali oba zároveň.

Slunce — ano.

Sionare vypadl balíček z náhle roztřesených rukou. Jednotlivé ohmatané listy se rozlétly všemi směry po podlaze.

„Nechám tě tvému žalu,“ pronesl Arumiel polohlasně a opustil místnost. Její slzy by neustál.

Sionara nevěděla, jak dlouho seděla na posteli bez hnutí a s očima upřenýma na rudo-zlatý kotouč, vyobrazený na kartě před ní. Možná uplynuly celé hodiny, možná jen pár minut. Ztratila pojem o čase. Měla pocit, že kdyby se pohnula, celý svět by se roztránil v záplavě střepů, které zbyly z jejího života.

Serpin byl mrtvý.

Trhaně se nadechla a dala konečně průchod nahromaděné bolesti. Radnicí se nesl truchlivý dračí řev, z něhož drnčelo sklo v okenních rámech. Po křiku konečně následovaly i slzy. Sionara se schoulila na zemi mezi svými kartami a vzlykala.

Tohle přece nemohla být pravda! Poznala by, kdyby se Serpinovi něco stalo! Snažila se vybavit si pouto se svým druhem. Pořád jí připadalo, že tam je. Slabé, na pokraji zhroutení, ale stále přítomné.

„Je můj manžel opravdu mrtvý?“ zeptala se vzdorně a sáhla po jedné kartě ležící rubem nahoru v jejím dosahu.

Ne.

Doufala v tu odpověď, přesto ji zarazila. Nechtěla si dělat naděje — bylo nad slunce jasnější, že pokud se bleskosvody v Serpinově těle přetížily, opravdu ho roztrhaly a ani všechny nahromaděné duše ho před smrtí nemohly zachránit.

Sesbírala poházené karty. Obrátila je všechny pečlivě lícem dolů a zamíchala. Když v duchu položila stejnou otázku jako před chvílí, zadržela dech: *Je můj manžel opravdu mrtvý?*

Ne.

„To není možné,“ hlesla. Karty nemohly lhát. Magie v nich ukrytá to zkrátka neumožňovala. Přesto právě teď daly dvě různé odpovědi na stejnou otázku.

Nebyla úplně stejná, uvědomila si Sionara po chvíli.

„Je Serpin mrtvý?“

Ano.

Znovu zamíchala: „Je můj manžel mrtvý?“

Ne.

To nedávalo smysl! Lámala si s tím hlavu, než ji napadlo něco, nad čím se měla zamyslet hned na začátku.

„Byl bůh uvězněný v Amabel můj manžel?“

Ne.

Prekryla si dlaní ústa, aby se úlevou nahlas nerozesmála. Často se karet ptala, jak na tom Serpin je, ale nikdy ji nenapadlo zpochybňovat, zda skutečně leží v Amabel. V letech, kdy by byla ochotna o tom uvažovat, neměla svůj balíček, aby se ho zeptala. A pak Serpina jednou letmo zahlédla. Vzpomínala si, že se jí tehdy zdál neduživý, ale přičítala to strádání. Arumiel se navíc zdál tak spokojený sám se sebou, že když hovořil o svém vítězství nad obávaným rudokřídlym drakem, pro jednu uvěřila v jeho pravdomluvnost. O tom by nedokázal lhát ani on.

Ta historka vešla ve všeobecnou známost: Serpin proti Arumielovi a jeho přísluhovačům bojoval společně se Serenou po svém boku v nastávající bouři. Nenadálá erupce je všechny zaskočila. Serpina odhodila na kraj vzniklého kráteru, který zůstal v krajině poté, co zdivočelá magie napřímo zasáhla jeho sestru a podle Arumielových slov ji na místě zabila. Když se pak z kráteru vynořily smyčky dračího těla, všichni předpokládali, že se jedná o boha války. Jejich teorii nasvědčoval i fakt, že nikde nenašli žádné tělo ani jeho části. Všichni

se shodli, že magie přiměla Serpina proměnit se do plné podoby, zatímco Serenu sežehla a nic po ní nezůstalo.

„Ležela v Amabel Serena?“

Odpověď ji rozesmutnila, ale zároveň i potěšila, protože to znamenalo, že Serpin se ukrýval někde v bezpečí. A ačkoliv měla Serenu ráda, manželův život pro ni byl důležitější. Chvíli za to sama sebou opovrhovala, ale pak ji znovu přemohla vlna neskonalé úlevy.

„Věděl to Arumiel?“ zeptala se karet. Přece věci nenechal náhodě a ujistil se, že skutečně zajal Serpina!

Blázen.

Karty na tohle nedokázaly zcela odpovědět — nejspíš ani sám spasitel nevěděl, co si o tom všem myslet, navzdory tomu, co hlásal. Sionara se zamyslela a vyložila před sebe několik listů. Když si je prohlédla, pohrdlivě se uchechtla. Mohla to tušit — Arumiel měl podezření, že by nemusel mít správného draka, ale tak se bál pravdy, která by se mu nelíbila, že se raději rozhodl věřit tomu, v co doufal.

Sionara nechápala, jak to s tímhle přístupem mohl dotáhnout tak daleko. Jeho neschopnost čelit tvrdé realitě byla skoro obdivuhodná.

Není divu, že se mu všechno postupně rozpadá pod rukama.

Démonka své karty láskyplně pohladila. Ne, neuměly lhát, přesto svým způsobem zkreslily pravdu. Nepochybovala, že to udělaly pro ni — pro všechnu tu magii, kterou do nich celé roky vlévala, pro tu péči, již jim poctivě věnovala.

Obyvatelé Leru si mysleli, že v Amabel leží Serpin. Když tak karty odpověděly na spasitelovu otázku, nelhaly. Ne úplně. Koneckonců pro svět Serpin nyní mrtvý byl.

Corvus rozhodl, že se utáboří dřív, než měl původně v úmyslu. Jasně viděl, že Luciana už nemůže, i když nic neřekla. Bylo s podivem, že vzhledem ke svým nedávným zraněním vůbec takový kus cesty ušla.

Pokaždé když si vzpomněl na její nohy — o křídlech nemluvě —, oči mu zlostně zaplály.

Od rána, kdy ji snesl ze skalní římsy, spolu takřka nepromluvili. Luciana mlčela, jen mechanicky kladla jednu nohu před druhou, vzala si od něj jídlo a vodu, ale sama rozhovor neiniciovala. A on se k tomu zbaběle také neměl. Přesto ho na jazyku pálilo mnoho otázek. Jedna byla mnohem neodbytnější než všechny ostatní.

Když po jídle společně hleděli do řeravých uhlíků, prostě se zeptal: „Jak dlouho víš, že jsem se vydával za Askaviho?“

Aniž na něj pohlédla, odpověděla: „Od začátku.“

„Od okamžiku, kdy ses probrala v té jeskyni, nebo...“

„Od chvíle, kdy ses u mé klece pohádal s Nikolajem.“

Corvus se ani nesnažil skrýt údiv. „Jak? Vždyť mě neodhalili ani čarodějové.“

„Viděla jsem tvá křídla,“ pokrčila rameny, jako by na tom nebylo nic zvláštního. „Posádku aramejských mionlachů znám celkem dobře a nemají mezi sebou démony. Natožpak démony s černými křídly.“

„To není možné,“ ohradil se. „Nechával jsem je schovaná.“

Luciana v odpověď znovu pokrčila rameny a on si uvědomil, že také viděl její křídla, ačkoliv o nich v té době nikdo neměl potuchy — ani sama nekromejka. Byl tak zabraný do vlastních myšlenek — v nichž měly značné místo i Sionařiny poznámky —, že mu chvíli trvalo, než si uvědomil, že se ho Luciana na něco ptala.

„Jak jsi dokázal všechny přesvědčit, že jsi Askavi?“

„Použil jsem jeden hezký trik. Stál mě ale dost duší.“

Dívka ho pohledem vybízela, aby pokračoval.

„Lidi smrt vnímají pokaždé jinak — má mnoho podob. Využil jsem toho a pomocí klamu je přiměl uvěřit, že Askaviho tvář je moje tvář a vždycky vypadal jako já. Hodně tomu napomohlo, že mi byl docela podobný a ještě se s nikým nestihl pořádně seznámit. U většiny Aramejčanů jsem tak vůbec magii nemusel použít — stačilo říct, že jsem Askavi, a nikdo to nezpochybňoval. Proč taky? Ale když jsem potkal vojáka, co měl lůžko vedle něj, byl to trochu problém.“

Znal už Askaviho podle obličejů příliš dobře, takže na něj magie účinkovala hůř — rychle mu došlo, že tady něco nehraje.“

„Zabil jsi ho?“

Corvus mlčel, ale to samo o sobě bylo odpovědí.

„Málem mě odhalil i Kaal, když si všiml mých očí,“ pokračoval po chvíli. „Z nějakého důvodu mu utkvělo v paměti, že je měl Brian hnědé, a můj klam na něj v tomhle ohledu nezabral.“

„A co samotný Askavi?“ nedala se odbýt Luciana. „Toho jsi taky zabil?“

Tentokrát černokřídlý přikývl. „Ale věř mi, nikdo toho nebude litovat.“

Corvus čekal, že mu to Luciana vyčte nebo začne moralizovat, ale nic z toho nepřišlo. Po chvíli si všiml slz stékajících jí po tvářích. V záři dohasínajících uhlíků vypadaly jako stružky roztaveného zlata. Možná si ani sama neuvědomovala, že brečí. Jeho to vyděsilo. Za celou dobu, co ji znal, si Luciana nepostěžovala na to, co ji potkalo, nelitovala se a neplakala. S jedinou výjimkou — když ji Arumiel nechal mučit, když jí nechal uříznout křídla.

Ta vzpomínka v něm znovu probudila hněv a jeho oči získaly jantarovou barvu. Pak pohlédl na Lucianiny slzy a veškerá zloba z něj vyprchala. Za to, co se jí stalo, nesl vinu. Nějaký hlásek zasunutý v zádech mu našeptával, ať tomu nevěří. Nemohl přece za to, že ji zasáhla bouře a probudila její vrozené vlohy! Odmítal ho poslouchat. Byl si moc dobře vědom, že kdyby ji nepronásledoval, nezastavila by se, nečekala by na něj. Dostala by se do bezpečí.

„Musíš mě nenávidět,“ zašeptal do ticha.

Luciana si hřbetem ruky otřela slzy. „Tak to není,“ oponovala mu. „Jen se ptám, proč...“ *Proč jsi mi to udělal?* Ale ta otázka nebyla spravedlivá a ona to věděla.

„Proč jsem tě pronásledoval ven z cirkusového stanu?“ dokončil za ni.

Přikývla.

Rozhodl se povědět jí pravdu.

„Když jsem tě poprvé potkal — když po tobě ti spratci hodili kamenem —, spatřil jsem na odchodu tvá křídla.“

„Vždyť jsem je tehdy ještě ani neměla,“ namítna pochybovačně.

„Já vím. Přesto jsem je viděl — leskla se všemi barvami duhy.“

Duha.

Oba v tu chvíli mysleli na totéž — na Sionařin výklad: Smrt. Milenci. Duha.

„Netušil jsem, že se v tobě démonské geny ještě neprobudily,“ dodal po chvíli.

„Kdybys to věděl, změnilo by to něco?“

„Nejspíš ne,“ připustil. Měl na jazyku spoustu otázek. Opravdu hodlala přijmout ruku, kterou jí v ten osudný večer nabízel? Odešla by s ním? Ale Luciana ho předběhla.

„Takhle bohové poznají jeden druhého?“ zeptala se. „Že vidí křídla, i když je dotyčný schovává?“

Zavrtěl hlavou. „Ne. Popravdě jsem ještě neslyšel, že by se někomu stalo to, co nám.“

Ať už čekal jakoukoliv reakci, rozhodně to nebyla další osamělá slza.

„Možná to je ten důvod, proč tě nedokážu nenávidět, i když bych měla,“ hlesla.

Corvus nemohl spát. Už od Arameje na něj dotíral nepříjemný pocit, jako by měl v hlavě nějaká tajná vrátka, na která někdo co chvíli bušil. Když usnul, v mysli se mu ozýval šepot. Zněl naléhavě, Corvus však nedokázal rozeznat konkrétní slova. Ještě nepanikařil, ale obával se, aby nešlo o předzvěst blížícího se šílenství. Bylo by to ironické — sotva se dostal na svobodu, přišel by o rozum.

Nedaleko od něj se Luciana zavrtěla pod svou příkrývkou. Napadlo ho, jestli jí není zima. Na rozdíl od něj dívka nebyla zvyklá na strádání během dlouhých cest. Musel uznat, že deky, které dostali od sacerdotestů, sice nepatřily k nejteplejším, ale zase byly skladné a lehké.

Už se k ní nakláněl, aby ji přikryl i svou dekou, když zaslechl tichý pláč. Luciana ležela schoulená do klubička a tišila vzlyky dlaní, aby ho nevbudila.

Opatrně přes ni přehodil svou přikrývku.

Dívka ztuhla. Nechtěla, aby ji Corvus takhle viděl — ubrečenou, když jí teklo z nosu. Jenže on to nijak nekomentoval. Ucítila jen, jak se vedle ní natáhl a po chvilkovém váhání ji jednou rukou objal. To už pláč dál zadržovat nedokázala. Corvus ji k sobě přitiskl pevněji a ona se mu vděčně stulila do náruče. S jeho hřející hrudí za zády se provzlykala do spánku.

Když si byl Corvus jistý, že Luciana spí, vzal mezi prsty pramen jejích vlasů. Přestože byly nemyté a zacuchané, pořád mu přišly hebké. Zlehka se dotkl její tváře. Neměla ani ponětí, jak moc se mu ulevilo, když vyvrátila jeho podezření, že ho nenávidí. Ačkoliv tvrdil, že ještě nikdy neslyšel, aby jiné bohy potkalo to, co je — že spatřili svá křídla, aniž si to ten druhý přál —, tušil, co by to mohlo znamenat. Nevěděl, jestli se mu ta představa líbí, nebo ne, zato věděl, že takhle — s Lucianou přitisknutou k hrudi — je mu příjemně.

Přikryl je oba jedním křídlem a dovolil si také zavřít oči. Tu noc v jeho hlavě žádný hlas nešeptal. Jako by snad ani počínající šílenství nechtělo rušit ten okamžik.

Garif se svým prvním manipulem a spolu s Rudou letkou pročešával vesnice a jejich okolí směrem k Vladiskovu stále bez úspěchu. Co chvíli jim někdo tvrdil, že podezřelou okřídlenou dvojici viděl jít tím nebo oním směrem. Někteří, v čele s Akawarou, si mysleli, že by se tak mohli uprchlíkům dostat na stopu, ale Garif hned pochopil, že se nikam nepohnou.

Lidé, kteří jim podobné informace podávali, si vymýšleli nebo viděli podezřelé věci tam, kde nebyly. Bouřný to poznal už podle toho, jak údajnou božskou dvojici popisovali. Nemluvě o tom, že

černokřídly s tou dívkou určitě nebyli tak pitomí, aby dávali křídla na odiv. Podle toho, jak dlouho se vydržel skrývat, se Corvus uměl zjevně dostatečně ovládat. A svou společnici to nejspíš naučil taky. I tak se ale Garif domníval, že se budou držet mimo větší města. Mohli si dovolit jít divočinou.

Stočili se proto víc k jihu. Minuli už pár menších osad a blížili se k Dajaardu, městu na pomezí kajlaarského a vladiskovského území. Nebylo to ještě tak dávno, kdy se o tohle město vedly spory — komu by vlastně mělo náležet. Nyní zůstávalo víceméně neutrální, ale pokud by se počasí ustálilo v novém intervalu magických bouří, nemohla mít dajaardská neutralita dlouhého trvání. Ovšem co v takovém případě vydrží?

Už dva dny je pronásledovaly drobné písečné bouře. Vířící zrnka zhoršovala viditelnost a víceméně znemožňovala létání. Nevypadalo to na déšť. Na jednu stranu to bylo dobře, řádění magie bylo za deštivého počasí vždy horší — docházelo pak mnohem častěji ke kontaminaci městských studní a takové bouře mnohem víc namáhaly ochranné bariéry. Na druhou stranu bylo znát, že zdejší vyprahlé krajině by pár kapek neuškodilo.

Od poslední bouře se snažil vyhýbat Vesper. Noc, kdy našel zavražděnou Isu a rusovláska z něj pak smývala modikerskou krev, ho donutila k přemýšlení. K Merenově bývalé snoubence ho nic nevávalo. Namlouval si, že to příteli dluží — dostat ji k nim, ke druhé kohortě. Ale proč? Bez Merena to stejně všechno postrádalo smysl. Měla život a on ji z něj násilím vyrval — zase. *Co to ale bylo za život?* ptal se sám sebe v duchu. Kdyby Vesper byla spokojená, nešla by s nimi. Co ji k tomu vedlo? Garif chápal její touhu po pomstě a nijak jí to nevyčítal. On po ní toužil úplně stejně. Ale nevěřil, že je tím jediným, co pohání její činy.

Ohlédl se. Vesper ho pozorovala. Od bouře se její chování viditelně nezměnilo, přesto cítil, že je něco jinak. Jen nedokázal říct, jestli mezi nimi tehdejší události něco vytvořily, nebo naopak zvětšily propast, jež je dělila.

Chtěl ji. Už od samého začátku. Ale dokázal si připustit, že o ní snil hlavně proto, že ji nemohl mít. A také proto, jak mu učarovala její oddanost Merenovi. Pokaždé když si vybavil její slzy a chvějící se rty, když ho prosila, aby ji vzal s nimi, něco se v něm sevřelo. Ona věděla, že Meren je démon, a neštítala se ho. Navzdory tomu ho milovala. Nebo možná právě proto. Milovala ho natolik, že mu dala kus své duše. Něco takového si Garif dokázal jen stěží představit, ale zoufale po tom prahl.

Závidíš mrtvému příteli? To jsi dopadl.

Ještě jednou se ohlédl po Vesper a znovu se setkal s jejím pohledem.

Tohle musí přestat! Věděl to. Mohl po ní toužit, ale byl si vědom, že se jí stejně nikdy nedotkne, protože ho pořád pronásledoval Merenův duch. A Vesper se vůči němu i ostatním bude dál chovat jako zapšklá, studená mrcha. Bylo to zbytečné pro všechny zúčastněné — už od samého začátku. Jen si namlouval opak.

Kapitola druhá

„Proč prostě nenasedneme na vlak a nesvezeme se až do Vladiskova, když tam stejně jdeme?“ Rimis to upřímně nechápala. V Mispuru napsala otci a dopis předala přepravní společnosti Fulgur — ta mohla za nemalý finanční obnos využívat jeden vagon nákladních vlaků pravidelně jezdících mezi Mispurem a Vladiskovem.

„Potřebuju se dozvědět, jak jsou na tom lidi, jaká panuje nálada,“ odpověděl Serpin. „Byl jsem dost dlouho zavřený jenom v Amabel.“

V posledních dvou dnech se dračí bůh až podezřele často usmíval a Rimis to svým způsobem znervózňovalo.

„Neboj, dostaneme se do Vladiskova ještě před bouří,“ pokoušel se ji uklidnit Calien.

Zatímco Serpin si myslel, že Rimis je prostě jen zhýčkaná a nechce se jí chodit po svých, čaroděj věděl, že její starost pramení z něčeho jiného. Poslední bouře zničila její osobní příruční článek od otce. A jeho ani Serpiho nenapadlo vzít s sebou přenosné výstražné sloupy, které by je v případě nutnosti ochránily — nepotřebovali je. Jenže Rimis byla jakožto šlechtična — navíc jedna z Původních — magií ohrožena.

Když se vydali nejprve do Mispuru, trochu si zašli, ale udržovali slušné tempo a Calien byl přesvědčen, že pokud je bouře zase nepřekvapí svou nepředvídatelností, dorazí do Vladiskova nejpozději v den jejího příchodu a Rimis bude v bezpečí. Pokud pomineme běžnou lidskost, kdy by mu bylo líto zmařeného lidského života,

také by ho hodně mrzelo, kdyby přišel o tak úžasný sex — Rimis byla hodně vynalézavá.

Přemýšlel, co s ním udělá její tatík, až se dozví, že jeho milovaná, čistounká dcerunka spí s čarodějem. Tedy ne že by byla panna — to ani omylem —, ale Calien pochyboval, že by zatím vlezla do postele někomu bez slušného rodokmenu. Oproti tomu on byl odpad společnosti. Huř by na tom byl už jen, kdyby měl křídla.

Chvilku se bavil myšlenkou, jak starý Michailkov pošle Rimis někam do kláštera — pár jich ještě po Leru zůstalo. Pak ho ale humor přešel, když si uvědomil, že by ho mnohem spíš nechal veřejně vykastrovat.

Zrovna v tu chvíli se k němu dívka obrátila a její otázka přiměla čaroděje zamyslet se na pár vteřin nad tím, zda Rimis neumí číst myšlenky.

„Víš, co mi vždycky vrtalo hlavou? Proč, když je magie pro lidi tak nebezpečná, trvá Arumiel na tom, aby se zachovávala čistota genů? Nebylo by naopak mnohem užitečnější nakřížit nás s démony, abychom byli odolnější?“

Cal se zasmál: „Jasně že bylo. Jenže na to jdeš moc logicky — a to není blondákův styl.“

Rimis se sice už naučila, že dvojice jejich společníků nemá spasi-tele v lásce — a chápala proč —, přesto se nedokázala uhlídat, aby sebou vždy při podobném projevu neúcty aspoň netrhнула. Calien si toho všiml, ale nijak to nekomentoval. Rimis už od malička vychovávali v určité víře a s tím souviselo i jisté podání historie Leru. Pochopitelně nebylo snadné tak rychle obrátit. A to navzdory tomu, že se její rodina dala k sacerdotestům a dívka se snažila horlivě převzít všechny jejich názory.

„Když je Arumiel taky bůh, možná chce lidi zachovat, aby měl z koho získávat duše,“ zauvažovala šlechtična. „Ale nemůže to být jen o tom, ne?“

Čaroděj se na ni uznale podíval. „To je dobrý postřeh. Démoni jeden druhému své vlastní duše předávat nemohou. Mohou si jen

dočasně propůjčovat sílu skrze duše lidí, co mají v krvi. Takže bez vás by se božská moc jen ředila a vyčerpávala a nakonec zmizela úplně.“

„Tím by se ze všech bohů stali obyčejní smrtelníci,“ došlo Rimis. „Bez duší by přišli o dlouhověkost a schopnost činit zázraky.“

„Nějaká magie by jim nejspíš zůstala, ale nebyla by to žádná sláva.“

Mladá sacerdoteska si konečně uvědomila veškeré důsledky. „Bohové jako rasa by postupně vyhynuli — tolik by se smísili s lidmi nebo by je vybili silnější, že by nakonec nikdo nezůstal.“

„Zlepšuješ se,“ pochválil ji Serpin, čímž jí i Calienovi vyrazil dech — vážně se s ním něco dělo. „Niméné,“ navázal, „Cal — ačkoliv věřím, že nevědomky — lhal.“

Oba se na něj zmateně podívali.

„Bůh svou vlastní duši jinému bohu předat může. Tedy její část.“

„To je pro mě novinka,“ zamručel čaroděj.

„Taky je to informace, kterou nepotřebuje znát každý.“

Pak se Serpin odmlčel a Cal ho musel vybidnout, aby mluvil dál. Rudokřídlý mu kupodivu vyhověl — opravdu byl v dobrém rozmaru.

„Oba určitě znáte takové ty patetické, romantické řečičky, aby si hodné holčičky dávaly pozor na to, komu darují svou květinku, protože s tím dotyčným darují nenávratně i kus sebe...“

Calien s Rimis se na sebe podívali s povytaženým obočím a oběma zacukaly koutky. *Opravdu Serpin právě vypustil z pusy to, co si myslím?* ptali se jeden druhého pohledem.

Dračí bůh si jich nevsímal a pokračoval: „V případě bohů by si to tyhle holčičky — a vlastně i chlapečci — opravdu pořádně rozmyslet měli. Protože tady vážně platí, že s tím odejde i kus duše. A dostat kus démonské duše, to už je pořádný nářez.“

„Ale stejně se to někdy musí přihodit, ne?“

„A nedochází pak často ke znásilněním?“ položila Rimis svou otázku současně s tou Calovou.

„Ano a ano,“ odpověděl Serpin. „Ačkoliv v posledních staletích už ke znásilněním skoro nedocházelo — stali jsme se civilizovanými

a pochopili, že každý má právo na to, rozhodnout se, s kým chce spát.“ V jeho hlase zazníval výsměch, ale Rimis ani Calien nedokázali říct, komu je určen — možná jen rudokřídleho pobavilo něco, na co si v souvislosti s vlastním prohlášením vzpomněl. „Nejspíš na tom taky mělo podíl zjištění, že je to podobné jako s dušemi lidí. Ty nejde uzmut násilím, musejí být darované dobrovolně. I když je míra dobrovolnosti vždy trochu diskutabilní záležitost, to uznávám. V tomhle případě se přišlo na to, že vynucený styk přinese jen zlomek moci. Neříkám, že to někomu nestálo za to i tak...“

„Jak jste to teda řešili?“ zajímalo čaroděje.

Serpin pokrčil rameny: „Ta úloha připadla hlavám jednotlivých panteonů. A v případě, že o to jedna strana neměla zájem, to pak zůstalo na lidech.“

„Chápu, proč se o takové informace moc nedělíte,“ zamručela sacerdoteska. To, s jakou lehkostí o podobných věcech Serpin mluvil, občas Rimis hýbalo žlučí. Už si zvykla, že dračí bůh je zkrátka takový — hrubý, vulgární a protivný —, ale to neznamenal, že čas od času nezatoužila dát mu pěstí. Raději se pokusila změnit téma.

„Když se vrátím k původní úvaze,“ začala, „tak tím chcete říct, že se Arumiel snaží zachránit svůj rod před vyhynutím, ačkoliv se sám zasadil o jeho pád?“

„Jak jsem řekl, s logikou u Arumiela nepochodíš.“

Rimis přemýšlela. „Ale ono to vlastně dává smysl,“ řekla po chvíli.

„V čem přesně?“

„Když Arumiel způsobil pád bohů, nemusel tušit, jaký vliv to bude mít na počasí a magii. A prvních pár let mu ani nezavdalo důvod k tomu, aby si myslel, že věci nepůjdou podle jeho plánu.“

„A jaký plán to podle tebe byl?“ zeptal se rudokřídle, ale Cal ho gestem umlčel, aby mohla Rimis pokračovat. Zajímalo ho, k jakým závěrům došla.

„Jenže pak se příroda zbláznila,“ poklepal si zamyšleně prstem na rty. „Spasitel koneckonců začal ovládat demony, čaroděje a jejich

míšenice až později. Došlo mu, co se stane, když nechá věcem volný průběh, a tohle je jeho způsob, jak démony zachránit.“

„Tím, že je zotročí nebo pozabíjí, když s ním nesouhlasí?“

„Úmrtí jsou vedlejší škody — v jeho očích to můžou být nezbytné ztráty, aby přežili bohové jako rasa. A když démonů ovládne dostatek, mohla by se magie zase zklidnit.“

„Dobře,“ přikývl Calien, „to opravdu má logiku. Proč ale nenapadlo lidi, aby se s démony začali křížit?“

Rimis s odpovědí neváhala. „Možná je to i napadlo, ale Arumiel dostal veškeré míšenice do takové pozice, že je to skoro stejný rozsudek smrti jako jít ven za bouře. A jako čistokrevný člověk můžeš navíc získat bohatství a postavení.“ Narážela tím na sebe a svou rodinu.

Oba je překvapilo, když se do debaty znovu vložil Serpin: „Pokud k tomu připočteme i ten jeho zatracený mesiášský komplex, je vážně možné, že to byl recept na současnou situaci. Malé liščátko se chtělo chopit moci, ale pěkně to podělalo a teď se z toho už jen snaží vyjít se ctí a u toho si možná plní sny.“

„Liščátko?“ nechápala Rimis.

„Arumiel toho po otci moc nezdědil. Vlastně jen svou zvířecí podobu — je liška.“

Sacerdoteska se rozesmála.

„Abych to uvedl na pravou míru,“ dodal Serpin, když pochopil, co dívku tak pobavilo, „sice se mění v lišku, ale asi dvakrát tak velkou, jako je Chloe.“

Rimis smích přešel. Ale když si představila velkého spasitele, jak se uprostřed bouře, za burácení hromů, mění v chundelatou zrzavou kouli, stejně jí cukaly koutky.

„Lidé mu věří — jeho lži se vždycky snadno uchyty —, nepodniknou nic pro vlastní přežití, jsou jako stádo. A všechny démony má pod palcem.“

„Je to začarovaný kruh,“ přitakala Rimis.

Rudokřídlý se na ni zazubil: „Tak by ho někdo měl konečně rozseknout.“

„A dost!“ zavelela sacerdotska. „Co se to děje?“

Serpin na ni překvapeně pohlédl. „Prosím?“

„Souhlasil jsi se mnou — dvakrát! Pochválil jsi mě, prozradil mi důležité informace a celkově máš už od rána dobrou náladu. Nelíbí se mi to, chci vědět, co se děje!“

Drak se rozesmál.

„Jsem na její straně — něco s tebou je,“ ozval se Calien.

„Copak ve vzduchu necítíte krev?“ zeptal se Serpin s tváří obrácenou k obloze. „Dráždí mě už od chvíle, kdy jsme opustili tu poslední vesničku.“

Čaroděj s dívkou na sebe zmateně pohlédli. Oni samozřejmě nic necítili.

„Visí nad námi ozbrojený střet — a už je na spadnutí.“ S přehnanou teatrálností zavětil ve vzduchu. „Lidé se bojí a ze strachu dělají zbrklá rozhodnutí. Jestli se nestane zázrak, země pod našima nohama brzo zrudne.“

„A ty tu samozřejmě budeš, aby sis z toho včas urval svůj díl,“ pochíhla ho Rimis.

„Jistě. Mé staré tělo potřebuje trochu vzpruhy. Dokonce uvažuju, že bych našel toho mladého smrtáka a nabídl mu, ať se přidá — určitě bude dost pro oba.“

Rimis chvíli trvalo, než jí došlo, že rudokřídlý žertuje — trochu. Pak se obrátila na Caliena: „Nevěřila bych, že to kdy řeknu, ale jsem radši, když je protivný. Tohle je... děsivé.“

Kus před nimi se objevila červená skvrna a postupně se přibližovala, až v ní rozeznali Chloe.

„Zdá se, že má přítelkyně objevila vhodné místo k přenocování.“ Jakmile k Serpinovi doběhla, podrbal ji za ušima.

„To už se pro dnešek utáboříme? Myslela jsem, že ujdeme ještě pár kilometrů.“

„Copak, máš strach, že to do Vladiskova nestihneme včas?“ dobíral si ji drak. „Klid, když budeme mít štěstí, tak tam dorazíme za čtyři dny.“

Rimis se zastavila v půli kroku. „Ale bouře tu taky bude za čtyři dny!“ Serpin se zářivě usmál: „Já vím.“

Dva týdny. Byl mimo dva týdny a za tu chvilku se toho v jeho městě změnilo tolik, že se nestačil divit. Věděl, kdo za to může. A věděl taky, co s tím udělá. Urisova dočasná nepřítomnost ho donutila přehodnotit řadu věcí — dlouho nechával spoustu rozhodnutí na ostatních, záměrně přehlížel různé drobnosti, protože to tak bylo snazší. Ale tomu teď hodlal učinit přítrž.

„Pane, ještě jednou vás žádám, abyste si to rozmyslel.“

„Absolutně ti nevadí, co se chystám udělat v Arameji, ale nelíbí se ti představa, že bych vyrazil na inspekci za hranice oblastních měst? Být na mém místě někdo podezřívavější, řekl by, že se snad bojíš, co bych tam mohl objevit.“ Arumiel to řekl napůl v žertu, zatímco si zapínal uniformu — byla mu přes prsa těsnější, než si pamatoval. Urisovo mlčení ho ale donutilo se ohlédnout.

Písař sklopil oči. Bylo to stejně výmluvné gesto, jako by se rovnou přiznal.

„Ty se nebojíš, co bych mohl objevit,“ došlo Arumielovi, „ty totiž přesně víš, co najdu. A zjevně se mi to nebude líbit.“ Jak se zdálo, měl toho pod kontrolou ještě méně, než si myslel. Přišel k Urisovi a hrubě ho chytil za bradu. Písař se mu stále vyhýbal pohledem a Arumiel se musel nutit, aby se do jeho pokřivené tváře vydržel dívat tak dlouho, dokud Uris konečně nesebral dostatek odvahy. Jejich oči měly až podezřele stejný odstín modré, ale nebyl mezi nimi žádný příbuzenský vztah.

„Pokud na své cestě opravdu trváte, pane, pak pojedu s vámi.“

To spasitele překvapilo. Čekal ledacos — od doznání viny po výčet špatných zpráv, které ho venku čekají. Rozhodně nečekal, že bude mít Uris tu drzost klást si nějaké požadavky. I když v poslední době by ho možná už nemělo překvapovat nic.

Pustil písaře a vrátil se k zrcadlu a zapínání uniformy. Neměl ji na sobě už dlouhá léta. Ale bylo načase, aby přestal působit jako pochybný duchovní a ukázal svým ovečkám, že když na to přijde, umí se rvát. Oblékl si obyčejnou černou uniformu se stříbrnými knoflíky. Kalhoty, zastrčené do vysokých bot, zdobil z boku tenký vínový lam-pas označující jeho hodnost. Stejnou barvou měl podšitý i kabátec, který mu sahal do pasu, a vzadu mu až ke kolenům spadaly dva šosy, díky čemuž vínová barva podšívky krásně vynikla. Žádné výložky ani šňůry. Ve své jednoduchosti uniforma vypadala působivěji než stejno kroje mionlachů nebo démonských legionářů.

Arumiel si ještě zapletl dlouhé zlaté vlasy do copu a byl připravený vyrazit. Na Urise, který mu otevřel dveře z ložnice do pracovny, se ani nepodíval.

„Nechal jsi odeslat vzkazy pro inkvizitory oblastních měst?“

„Ano, pane, měli by je obdržet během několika následujících dní.“

Spasitel souhlasně pokýval hlavou, pak roztáhl křídla. Na rozdíl od ostatních měl uniformu uzpůsobenou tak, aby ji křídla nepoškodila, když se objeví. Odmítal se pokaždé svlékat do půli těla jako nějaký barbar. Zkusmo perutěmi zamával a doufal, že ho levé křídlo nezklame. Pak seskočil z balkonu.

Aramejská inkvizice se divila, proč je Arumiel nechal tak najednou svolat. Podle všeho se měl ještě zotavovat ze svých zranění. Nikdo nečekal, že by se do dění ve městě začal zapojovat tak brzy. Hlavně s přihlédnutím k tomu, že v posledních měsících si jen nechával posílat stohy hlášení, ale sám kdovíjakou aktivitu nevyvíjel.

Jakmile se však ukázal ve dveřích, všichni pochopili, že je zle. Dnes na sobě neměl svou bílou, zlatem vyšívanou róbu, ale černou uniformu. Kontrast, který vytvářela s jeho bledou pokožkou, působil zlověstně.

Jeden z postarších úředníků s prošedivělým vousem vstal a chtěl Arumiela patřičně přivítat: „Čemu vděčíme za tuto čest, velký spasiteli?“

Arumiel ho zpražil pohledem a úředník se raději zase posadil.

„Dnes tu nejsem jako váš spasitel,“ začal a postupně si všechny přítomné prohlédl. „Dnes jsem tu jako vládce Arameje. Značně nespokojený vládce.“

Muži v místnosti si vyměnili zmatené, trochu znepokojené pohledy.

„Doslechl jsem se o změnách, které jste za mé nepřítomnosti udělali,“ pronesl Arumiel a posadil se na jednu z volných židlí. Uvolněně si sepal ruce za hlavou.

„Snažili jsme se jen udržet město v chodu. Kdybychom tušili, že se tak brzy zotavíte —“

„Tak byste zůstali stát se staženými ocasy stranou, chápu,“ přerušil ho spasitel s pokřiveným úsměvem na rtech. „Moje přežití vás muselo značně zklamat.“

„Ujišťuji vás, pane, že jsme neměli v úmyslu vás nijak poškodit.“

„Ne, jistěže ne. Vy jste mě jen obešli, abyste udělali to, co jste považovali za správné.“

Opět se ozval vousáč: „Pokud tím narážíte na zrušení zkoušky bouří, bylo už načase s tím skoncovat. Je to barbarský zvyk — krutý a v dnešní nelehké době zbytečný. Míšenců, o nichž bychom nevěděli, je stále méně. A to i za předpokladu, že démonské geny mohou jednu dvě generace přeskočit.“

Arumiel se zasmál. „Vy si skutečně myslíte, že to celé sloužilo k odhalení a případné eliminaci démonů?“

V odpověď se tázavě pozvedlo deset párů obočí.

„Řekni, Urisi, potkal jsi už někdy takhle pitomé lidi?“ zeptal se bělokřídý blahosklonně.

„Denně,“ opáčil písař s kamennou tváří.

„To je nejspíš pravda,“ usklíbl se Arumiel. „Pánové, zkoušky bouří sloužily odjakživa pouze jedinému účelu: zjistit, kdo je čistokrevný člověk.“

Všichni na něj zůstali nechápavě hledět.